

MILLENNIUM STUDIO

MARZEC 2010

15 III 2010 POZEGNANIA

reżyseria: Yojiro Takita, scenariusz: Kundo Koyama, zd. Masahiro Motoki, Ryoko Hirosue, mada,
muzyka: Joe Hisaishi
obsada: Masahiro Motoki, Motoki Masahiro, Tsutomu Yamazaki, Yamazaki Tsutomu, Ryoko Hirosue
dramat, Japonia, 2008, 130 min

KINO MILLENNIUM: 15 III 2010, g. 20.00

Zdolny wiolonczelista Daigo Kobayashi traci pracę, gdy rozwiązuje się jego orkiestra. Postanawia wraz z żoną powrócić do rodzinnego miasteczka i tam poszukać dla siebie nowej pracy i nowego życia. Odpowiada na ogłoszenie zatytułowane "Okuribito" w nadziei na pracę w agencji turystycznej. Kiedy się jednak okazuje, jest to praca w domu pogrzebowym, Daigo zostaje tzw. "nokanshi" (osoba, która składa ciało zmarłego do trumny). Choć całe jego otoczenie patrzy raczej niechętnie na nową pracę Daigo, on odnajduje się w nowej roli strażnika bram życia i śmierci, pośrednika i przewodnika ku zaświatom. Jednocześnie paradoksalnie uczy się odkrywać radość i piękno życia.

O FILMIE

Zdolny wiolonczelista Daigo Kobayashi (Masahiro Motoki) traci pracę, gdy rozwiązuje się jego orkiestra. Postanawia wraz z żoną (Ryoko Hirosue) powrócić do rodzinnego miasteczka i tam poszukać dla siebie nowej pracy i nowego życia. Odpowiada na ogłoszenie zatytułowane „Okuribito” (ang. „Departures”) w nadziei na pracę w agencji turystycznej. Kiedy się jednak okazuje, jest to praca w domu pogrzebowym, Daigo zostaje tzw. „nokanshi” (osoba, która składa ciało zmarłego do trumny). Choć całe jego otoczenie patrzy raczej niechętnie na nową pracę Daigo, on odnajduje się w nowej roli strażnika bram życia i śmierci, pośrednika i przewodnika ku zaświatom. Jednocześnie paradoksalnie uczy się odkrywać radość i piękno życia.

NAGRODY I FESTIWALE

2009 - Oscar, Academy Awards - Najlepszy Film Nieanglojęzyczny
2009 – Plus Camerimage – Konkurs Główny
2009 - Asian Film Awards: Najlepszy Aktor [Masahiro Motoki]

2009 - Nagrody Japonskiej Akademii Filmowej: Najlepszy Film, Najlepszy Reżyser, Najlepsze Zdjęcia, Najlepszy Montaż, Najlepszy Scenariusz, Najlepszy Aktor [Masahiro Motoki]; Najlepszy Dźwięk; Najlepsze Oświetlenie, Najlepsza Męska Rola Drugoplanowa [Tsutomu Yamazaki], Najlepsza Drugoplanowa Rola Żenska [Kimiko Yo]
2009 - Blue Ribbon Awards: Najlepszy Aktor [Masahiro Motoki]
2009 - Kinema Junpo Awards: Najlepszy Scenariusz; Najlepszy Reżyser; Najlepszy Film
2009 - Mainichi Film Concours: Najlepszy Film, Najlepszy Dźwięk
2009 - Yokohama Film Festival: najlepsza Aktorka Drugoplanowa, Najlepszy Reżyser, Najlepszy Film
2009 - Palm Springs International Film Festival: Nagroda Publiczności
2008 - Montréal World Film Festival: Grand Prix des Amériques
2008 - Nikkan Sports Film Awards: Najlepszy Film, Najlepszy Reżyser
2008 - Hawaii International Film Festival: Nagroda Publiczności
2008 - Hochi Film Awards: Najlepszy Film

PRASA O FILMIE

Reżyser Yojiro Takita i dyrektor castingu - Takefumi Yoshikawa, przeszli samych siebie. Do filmu rozpisanego na cztery główne role, dobrali aktorów, których twarze są tak pełne wyrazu i człowieczeństwa, że uosabiają wszystko, co „Pozegnania” chciałyby na ten temat opowiedzieć. Muzyka jest kojąca i sentymentalna, zdjęcia – perfekcyjnie, a sam film niebywale wciągający (...).
Roger Ebert, Chicago Sun-Times

To głęboko wzruszające filmowe odkrycie o nieprawdopodobnym ładunku emocji. Niezapomniane!
Jeffrey Lyons, Reel Talk

Przepiękny dramat... wypełniony wspaniałymi chwilami.
Joe Morgenstern, Wall Street Journal

Odebrałem „Pozegnania” jako najbardziej wzruszający film, jaki kiedykolwiek widziałem, celebrowający więzy pomiędzy życiem a śmiercią.
Andrew Sarris, New York Observer

Kiedy zobaczysz ten poetycki, zabawny i pełen afirmacji życia film, będziesz chciał powiedzieć, że tym razem Akademia miała zupełną rację.
Roger Moore, Orlando Sentinel

Szlachetny film... serdeczny... (nakrecony) z pięknem i precyzją.
Betsy Sharkey, Los Angeles Times

Po prostu piękny film.
Angela Walker, Christian Cinema

Fantastyczne widowisko... Wspaniała historia człowieczeństwa.
Luke Crisell, Nylon

WYWIAD

Reżyser Yojiro Takita i operator Takeshi Hamada, którzy zrobili razem „Pozegnania” byli gośćmi festiwalu Plus Camerimage. Z twórcami rozmawialiśmy o hermetyczności niektórych elementów „Pozegnan”, o pracy nad stroną wizualną filmu, a także zgodności rytuałów praktykowanych na ekranie z rzeczywistością.

Stopklatka.pl: Chciałem zapytać o rytuał balsamowania zwłok. Czy to rzeczywiście jest aktualnie praktykowane w Japonii?

Yôjirô Takita (reżyser): Tak, faktycznie są tacy ludzie, jest to rzecz specyficznie japońska, taki szczególny sposób obchodzenia się z ciałem zmarłego, z szacunkiem, uprzejmie, z taką łagodnością i z taką szczególną uwagą na każdy drobny szczegół tej ceremonii.

Takeshi Hamada (operator): Chciałem powiedzieć, że ja sam się spotkałem z tym osobiście, ponieważ matka mojej żony została w taki właśnie sposób, jak to zostało ukazane na filmie, pożegnana przez rodzinę, z pomocą takiego [ceremoniału] uribito.

Stopklatka.pl: Nie wiem, czy panowie oglądali film na Camerimage czy uczestniczyli w pokazie i czy będą potrafili wypowiedzieć się na temat odbioru polskiej publiczności. A jeśli nie polskiej, to chciałem zapytać o to, jak ta specyfika japońska, która jest w tym filmie, te rytuały i obrzędy, jak to jest przyjmowane za granicami (...)?

Yôjirô Takita: Generalne wrażenie jest takie, że reakcje publiczności z wielu różnych krajów są takie same. Zaskoczyło mnie w szczególności to, że gdzie były to reakcje pozytywne. Natomiast są oczywiście pewne różnice, na przykład publiczność japońska ma to do siebie, że w czasie pokazów filmu, wyraża swoje emocje nie okazując ich zbyt mocno zewnętrznie, poprzez głos czy okłaski, tylko wszyscy bardzo uważnie i pilnie oglądają i przeżywają to bardziej wewnętrznie. Z drugiej strony amerykańska publiczność wyraża to w przeciwny sposób, ponieważ zawsze jest bardzo głośna, całym swoim ciałem wyraża te wszystkie odczucia, które wzbudził w niej film, głównie tym się różni. Jeśli zaś chodzi o polską publiczność, to mam wrażenie, że jest w tym przypadku podobna do japońskiej, to znaczy nie w tak aktywny sposób jak np. amerykańska wyraża swoje uczucia w związku z filmem. Oczywiście byłem zawsze bardzo zaskoczonym tym, że film był przyjęty w wielu krajach w tak pozytywny sposób.

Stopklatka.pl: (...) kiedy ja oglądałem „Pożegnania” na ekranie w Toruniu, to tam, szczególnie w pierwszej części, widownia reagowała śmiechem na taką bardziej ironiczną część. Był to w miarę żywiołowy odbiór. Chciałem zapytać, czy (...) taki odbiór jest zgodny z założeniem twórcy?

Yôjirô Takita: Nie wiem dokładnie, o jakie sceny chodzi, z których publiczność się śmiała, natomiast jest to bardzo dobra rzecz, że publiczność w ten sposób wyraża swoje uczucia poprzez śmiech i płacz, ponieważ jest to dowodem na to, że idea stojąca za filmem, została w odpowiedni sposób przekazana. Oczywiście, jeżeli publiczność śmiała się w niezamierzonych momentach np. bardzo smutnych, nie byłoby to zbyt dobrą rzeczą. Natomiast ogólnie cieszy mnie to, że film wzbudza uczucia i że wywołuje takie emocjonalne reakcje.

Stopklatka.pl: (...) chciałem zapytać o sam rytuał balsamowania zwłok, ponieważ on jest taki cichy, spokojny, statyczny – mało filmowy. Co było największym wyzwaniem podczas filmowania i czy koncepcja na pokazanie tego, jeśli chodzi o realizację wizualną, szybko została znaleziona (to pytanie do operatora).

Takeshi Hamada: Tak, jest to coś, nad czym zastanawialiśmy się wspólnie z reżyserem, i wymyśliłiśmy dla postaci Daigo jego ruchy, takie płynne, jak gdyby niemal tanczył, spokojne płynne ruchy. Chcieliśmy ukazać właśnie taką akcję. To była pewnego rodzaju akcja. Na pozór wyglądało to statycznie, ale właśnie akcja tkwiła w takich szczegółach, które pokazywaliśmy po kolei. Pokazywaliśmy dokładnie, jaka czynność została wykonana. I przy każdej, takie spokojne ruchy, były adekwatne (...). Z kolei postać pana Sasaki, on pracował w nieco inny sposób, niż Daigo, wykonywał dużo mniej ruchów, był zdecydowanie bardziej statyczny, nie było w nim takiej płynności, widac było rutynę w jego pracy. W ten sposób ukazaliśmy

różnice, że mogą być różne podejścia i może być wiele opowiedzenia, jeśli chodzi o sposób wykonywania tej pracy.

(...)

www.stopklatka.pl Lech Molinski, Michal Czerwonka

POZEGNANIA

KINO MILLENNIUM: 15.03.2010

Czas trwania: 130 minut,

Seans o godzinie: 20⁰⁰

Bilety indywidualne: 10 złotych.